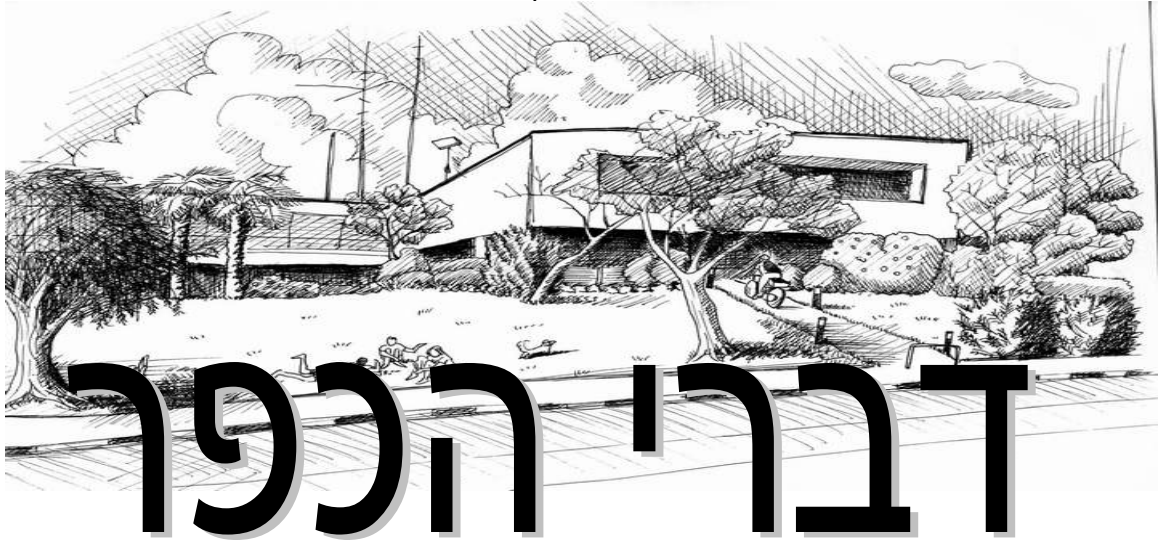

"We will have peace with the Arabs
when they will love their children
more than they hate us".

Golda Meir

גיליון מס' 2011 * כ"ד באב תשס"ו * 18 באוגוסט 2006

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org il.

הביתה לחזור

התרחקתי מן הבית. הייתי בין אלה שבחרו, לא לשמוע שוב פגזים נופלים, לא לחרוד מאזעקות של סירנה, לא לרדת למקלט. את המקלט האישי שלי, מצאתי לי בהרבה בתים של בני משפחה וחברים, לסירוגין. פוגשת בתושבי צפון שכמוני, קונים בגד נוסף לזה שארזו, פיצה לארוחת הצהריים, או חומס גבעתיים. אולי יש הנחות לתושבי צפון? לא, דוקא כאן לא. חפשי שם. הטלפון הנייד צמוד לאוזן אחת, האוזן השניה כרוייה לשמוע את כל החדשות הרעות מהצפון, את כל הפרשנויות, שהמילים הריצו במשך כל היום מעל גבי מסך הטלוויזיה. כועסת על שאלות מטופשות של מראיינים, יורדת למקלטים ואל המרחבים המוגנים, עם כל הודעה והוראת S.M.S בנייד, להיות רחוק - להיות קרוב - כל הזמן להימצא בין לבין.

והיום כבר 24 שעות אחרי הכרזת הפסקת האש... האם כבר בטוח העולם? רעה היא מאוד המלחמה. היא רעה לכולם. והיום – כבר אף אחד לא כמו שהוא היה לפניו. הרס רב נזרע בארץ, הרס של משפחות, הרס של בתים, הרס של תקווה קלושה שכבר החלה לבצבץ עם "ההתנתקות".

עוד מעט אחזור הביתה. אל הכסא האהוב, המיטה הנוחה, ספל התה, שהוא רק שלי. אל החברים. אל המדרכות המוכרות, אל השקט הרועם שאחרי הסערה. הלואי שלא תהיה לעולם, עוד מלחמה.

עזבתי את הבית. חיפשתי לי בית. חשבתי המון על הבית, התגעגעתי אנושות לבית. כל המילים של כל השירים על בית עלו התרוצצו במוחי. והדרך הביתה היתה זרועה פגזים.

וחשבתי על החוברת שהגיתי לפני – המון זמן, חודשיים? בנושא הבית. על הכתבות והסיפורים שכתבתם בנושא "הבית". והנה התחדדה המשמעות, וטפחה על פני רבים כל כך. פתאום מבינים עוד ושוב מהו בית. משמעותו של: ביתי הוא מבצרי.

...מי יבנה להם בית? לאלה שאיבדו את ביתם? שיעשו את זה מהר. ניסיתי כאן (ללא הצלחה יתרה) לחבר מילים, שיתארו ויספרו; על העצב שבלב. על הפחד, על התקווה, על האכזבה, על כמה חשוב הוא הבית. להתראות בבית.

עדיין מהמרכז. שושנה שרק

ימי הולדת

20/8	דניאלה שיבי סער נצר (נכד ש. חצור) אריאל נווה (נכד בן-יהודה) ניתאי קורן	24/8	ערן פרימוסט אייל גולן (נכד) הדסה ניימרק (נכדה)
21/8	שי עמר	25/8	טל ברק (נכדה י. מנדזיגורסקי) סהר קורן רומי ירון (נכדה מרכס) דגלס דניאל קופ (נכד הרט, בן-אבי)
22/8	ראובן גוטר שלומית פרחי בן ליפשיץ עידו גרשמן אסף ליפשיץ (נכד)	26/8	אלעד פרחי (נכד וטרמן) תמיר שובל (נכד)
23/8	דין ירון (נכד מרכס) יובל דדוש		

ימי נישואין

20/8	ציונה ושבי מזרחי קטי וחגי פרנקו
22/8	בתיה וברוס ויטהם יפעת ושלמה ויסבקר דרור ודייל קולינס
23/8	תמר ומיכי הרמן
26/8	אביבה ואריק לינטון אמרי וגלית סולומון ביני ומיכל יודאיקין

פירורי הפסקת אש...

פתאום אחרי הרעש הגדול הפסקת אש. נדמה שהשקט עכשיו מאיים יותר מאשר שגרת האזעקות, ואולי זה חוסר האמונה בהסכם או ליתר דיוק בהחלטת מועצת הביטחון של האו"ם על הפסקת האש, אשר מושך אותך בצוואר אל מבזקי החדשות ברדיו ובטלוויזיה, לשמוע על הפרת הפסקת האש, שתיתן "מרגוע" מסוים לאי הודאות שבשקט שהשתרר לטובת "אשר יגורתי בא..." והלוואי שנתבדה!

לוח מופעי התרבות שזכינו לו לא היה מבייש שום קהל. מי ייתן ונוכל להמשיך כך גם בימי שלום: אז מה היה לנו??
הגיעו יהודה עדר שלנו, ודיויד ברוזה האמיתי שלמרות החיקוי המצחיק ב"ארץ נהדרת" עשה טוב וכיף לאנשים.
חן צמבליסטה אשף כלי ההקשה הפליא לנגן ולהפיק צלילים מענגים מכל שנפל אליו ליד. לגבינו אישית זו מאין סגירת מעגל אחרי שארחנו אותנו בבתינו בימי מבצע "ענבי זעם" כאשר פסטיבל ימי המוסיקה של כפר בלום עבר אלינו, בימים שעוד נחשבנו לקיבוץ בטוח מחוץ לטווח הקטיושות... היו גם ימים כאלו.
נורית הירש בלקט מרשים מהשירים היפים שהלחינה לאורך השנים.
אהוד בנאי הענק שנתן את כל כולו באמפיתיאטרון החדש לעת מצוא מתחת לחדר האוכל, כמו היברו-מן אמיתי.
רוני וגנר וחברים שמופעים אצלנו בכיף גם בימי שגרה.
מספרת סיפורים שאני לא זוכר את שמה.
כבוד הרב אבישי פרלסון שהעביר 2 קורסים של "ברימה".
הפנינג מצולם ומתוקשר באדיבות הסוכנות היהודית.
הופעה מקורית של זאטוטינו במקלט לטובת הוותיקים.

זה המקום להודות שוב לכל האמנים והמופיעים שהתנדבו להנעים את זמנינו בצוק העיתים, וסליחה מראש עם שכחנו מישהו.

18 המשפחות של עובדי המפעל מישובי הסביבה שהתארחו אצלנו ב"לינה כפרית" חוזרות אט אט לבתיהן.

גם קטיה וג'ורא שיינגזיכט וילדיהם שהתארחו בלינת קרן ויובל ג'קסון שבים ל"ביתם" בחצור. נקוה מאוד שהצלחנו לתת להם שוב תחושת בית אמיתי אצלנו, שהצליחה להפיג מעט את תחושת המרירות ערב היציאה. אנחנו ומערכת הגיל הרך נהנינו מאוד משהייתם ומתרומתם ומחכים לשובם במהרה.

מזל טוב לשמעון מלכה עובד הבניין המסור שהקפיד להגיע לעבודה למרות ההפגזות הקשות בצפת. בנו של שמעון וכלתו הטריה הם אחד מארבעים זוגות מאושרים שנשאים ממש ברגעי כתיבת שורות אלו בחתונה המונית בחוף הים

בתל אביב, כאשר הכול הכול כולל רב, בגדים, הסעות, מוזמנים, צלמים, מוסיקה הוא תרומת אנשים טובים, חנים ללא כסף, בהפקת ברדוגו הגדול.

אילנה פרנק הצליחה לגייס חברים טובים לטובת קייטנת שייט ופעילות ימית בתל אביב לילדי התלתונים. החבר'ה מוסרים שהם נהנים מכל רגע.

בני הנעורים והנעורון מצידם בילו מספר ימים בקיבוץ אורים בדרום (ליד אופקים).

שמענו שהם עשו גם לא מעט ברדק, אבל מאוד נהנו וקשרו קשרים יפים עם בני המקום שכבר הזמינו אותם לביקור נוסף אליו הם יוצאים מחר (יום שלישי). נחכה לימים טובים ורגועים יותר ונזמין אותם לביקור גומלין.

קייל קסדן הגיע עם אביו לביקור מולדת היישר לתוך האזעקות והמקלטים. המצב בהחלט לא נראה לו והוא מיהר להצטרף לחבר'ה שירדו דרומה לקיבוץ אורים, לאכזבתה הגדולה של אמא שר.

ילדי התלתון הבוגר יצאו ליומיים של פעילות ביער חרובית שנמצא ליד "לוס אנג'לס" הלא היא קריית מלאכי שלנו... הם שבו עייפים אך מרוצים וידעו לספר שאין אין כמו מחנון הקיץ המסורתי שלנו

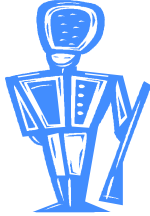
גרעין "צבר" שחבריו שוהים בארץ אך נאלץ לשנות את סדר הפעילות המתוכנן עקב המצב, ממשיך בתוכנית ויגיעו אלינו בהקדם. בינתיים מתפתח הקשר עם המשפחות המאמצות דרך מכתבים מהמשפחות לחברי הגרעין. שיהיה בהצלחה.

תחנת "סלקום" אינה עונה – אלו מבינינו אשר מהלכים לבריאותם סביב כביש המערכת, יכולים להבחין לאחרונה, שאנטנת "סלקום" הגבוהה שממוקמת מאחורי המפעל אינה מחוברת יותר לשום דבר. זה ודאי בטוח יותר מבחינת הקרינה, מעניין מה ההשפעות לגבי הקליטה... ולא פחות חשוב מה לגבי ההכנסה לטובת קופת הקהילה...

מערכת החינוך פועלת עדיין במתכונת חירום, לפחות עד מחר (יום ג') במקלטים, מקווים גם שם לחזור במהרה לשגרה. הרבה מהחופש הגדול לא נותר, נעשים גם מאמצים – למרות מחאת ואי חשק מצד הילדים – ששנת הלימודים תפתח במועדה. והשנה הפתעה: לא צפויה שביתת מורים...

ושוב זה המקום להודות לאיילת מרום שהצליחה להמשיך ולהפעיל בעזרתם הברוכה של רבים וטובים, את מערכת החינוך למרות התנאים הכמעט בלתי אפשריים. לזכותה ניתן לומר שהמערכת נשארה פתוחה ומתפקדת טוב לאורך כל ימי המלחמה, ואלו מבנינו שעשו זאת מבחירתם לנדוד למקומות אחרים בסה"כ הפסידו ובגדול.

עוד רבות ודאי יסופר וייכתב על תקופת המלחמה של קיץ 2006 . בינתיים נותר לנו לקוות ולהאמין שיהיה בסדר ויגיעו ימים יפים יותר. חשוב לזכור את רוח ההתנדבות והעזרה ולא להתבייש לגלות אותה גם בימי שלום ושגרה. וכמו תמיד נאחל לכולכם שבת שלום (גם למי שקורא את דברי הכפר כבר ביום חמישי, תמיר!) וכמו תמיד לברך אתכם בברכת: שיעבור לכם הכול ממול !!! ומי ייתן וכל החיילים ישובו בריאים ושלמים לביתם.אמן.

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליהי וכרמל רוזנקרנץ

במהלך הקרבות בלבנון בשבוע שעבר נהרג יותם לוטן מבית השיטה, בנו של עמיר, חברה של אביטל שובל.

**להורים עמיר ובתיה לוטן,
לאחים אופיר ורותם,
ולכל חברי בית השיטה**

אנו משתתפים בכאבכם ובאבלכם הכבד בנפול הבן

יותם

ז"ל

בית כפר הנשיא

אם עבריה (מתוך האינטרנט)

אני מהגליל. בני לוחם בלבנון. אני אם חד הורית לחמישה. בית לידי חטף פגיעה ישירה, והבית שלי יצא מכלל שימוש במשך שמונה ימים. נדדנו מפה לשם, כשתחושת הביטחון והיציבות רק הולכת ומתערערת. הגעתי לבתי-חולים לקבלת כדורים נוגדי חרדה, לראשונה בחיי (גם באקמול לא השתמשתי). הילדים מושפעים ממצבי המתדרדר. באין בית, אין עוגן- בכל המובנים.

חזרנו לכאן וכל היום נעים ונדים מסירנה לסירנה. איפה נפל? אפשר לצאת? לבנק? לעבודה? ומה עם הילדים?
 אין ממ"ד. רק חדר מדרגות. כל יציאה וכל הישארות צופנים סיכון אמיתי-קיומי!
 וכך כמעט חודש. אין וודאות. אין תוכניות מעבר לשעה הקרובה. וגם זה מתערער, עלפי הקריזות החיזבאליות... הורי ואחי גרים עוד יותר צפונה ממני. משם כבר שומעים גם את תותחינו שלנו. רעש מלחמה ואיום תדיר. אלו הם חיינו של הגליליים השלווים, במשך כל חופשת הקיץ הארוכה הזו.
 מצפון תיפתח הרעה? בימות המשיח הגליל יחרב? וכל השאר... מחכים לגאולה. אין משהו אחר לקוות לו.
 שישה שבועות לא ראיתי את בני הלוחם ביחידה מובחרת. שני בני האחרים חוששים כל יום מצו 8. אלו הם חיינו כאן ועכשיו על האדמה החרוכה הזו. אני מלמדת חיילים לקראת גיור, מחשבת ישראל. להגיע לשם זו לקיחת סיכון בין הנפילות... מה עוד אפשר לומר? הכל הזוי הקיץ הזה. חם ובוער ומפחיד... שלכם מהחזית, אם עבריה.

גילה עמית דוארי

לחברים שלום,

תסכול, שמחה, עצב וחשד מתערבבים אצלי בתחושות מאמש ועד לרגע זה, (נכתב ביום שני לאחר ההכרזה על הפסקת אש), מאוד רציתי לכתוב את אשר על לבי בכל הקשור למלחמה הנוראית והמוצדקת הזאת. לכתוב על התקשורת, על החברים שממהרים לשלוף את העט. מאוד רציתי, אבל לא עשיתי זאת, כי רציתי לתת כבוד להרוגים ולפצועים, ללוחמים ולאנשים במקלטים, וגם כי צריך ליישם את הפתגם: "כשהתותחים רועמים המוזות שותקות".
 לכתוב את אשר רציתי יהיה זמן ועיתוי טוב יותר בשבועות הקרובים, בתקווה שהפסקת האש תימשך והשקט יחזור למקומותינו.
 במקום זאת העדפתי לפרסם מאמר שהועבר אלי באי-מייל ע"י ידידה שלי. חשוב לקרוא ואני מביא אותו כלשונו.

בברכת החלמה מהירה לפצועים.
 תנחומים למשפחות הנופלים,
 ושבת-שלום, שקט ושלווה לכל עם ישראל.

שבי.

חשוב מאוד: האירופים מתחילים להבין – אבל קצת מאוחר!!!

כל החיים האירופיים מתו באושוויץ / סובסטיאן וילאר
רודריגז / (הכותב הוא עיתונאי ספרדי)

הלכתי ברחוב בברצלונה ולפתע גיליתי אמת מחרידה – אירופה מתה באושוויץ. הרגנו ששה מיליון יהודים והחלפנו אותם בעשרים מיליון מוסלמים. באושוויץ שרפנו תרבות, מחשבה, יצירתיות, כשרון. הרסנו את העם הנבחר, באמת נבחר, כי הם הולידו אנשים גדולים ונפלאים, אשר שינו את העולם. תרומתם של אנשים אלה מורגשת בכל תחומי החיים: מדע, אומנות, מסחר בינלאומי ומעל לכל – מצפוננו של העולם. אלה האנשים ששרפנו. ותחת העמדת פנים של סובלנות, ומכיוון שרצינו להוכיח לעצמנו שנרפאנו ממחלת הגזענות, פתחנו שערינו ל- 20 מיליון מוסלמים, אשר הביאו עלינו טיפשות ובורות, קיצוניות דתית ואי-סובלנות, פשע ועוני הנובעים מאי-רצון לעבוד ולקיים את משפחותיהם בכבוד. הם הפכו את הערים הספרדיות היפהפיות שלנו לעולם השלישי, טובעות בזוהמה ופשע. הם מסתגרים בדירות שקיבלו בחינם מהממשלה ובהן הם מתכננים את הרצח וההרס של מארחיהם התמימים. וכך לרוע מזלנו, החלפנו תרבות בשנאה פנאטית, כישרונות יצירתיים בכישורי הרס, אינטליגנציה בפיגור ודעות קדומות. המרנו את רדיפת השלום של יהדות אירופה ותכונתם לתקוות לעתיד טוב יותר לילדיהם, היצמדותם הנחושה בחיים כי החיים קדושים. באלה אשר תרים אחר המוות, באנשים אשר נכלים בתשוקת המוות לעצמם ולאחרים, לילדינו ולילדיהם. איזו טעות נוראה נעשתה על-ידי אירופה האומללה.

אופס... ניצחנו???

יצחק רבין ז"ל קבע בזמנו כלל אצבע פשוט לקביעת מי ניצח ומי הפסיד במלחמה.

הכלל אמר: הצד שביקש הפסקת אש הוא הצד המפסיד. במלחמה הנוכחית, שאפילו שם רשמי עדיין אין לה, נראה שהכלל הזה אינו תופס, מכיוון ששני הצדדים או בעצם שלושת הצדדים (אם לוקחים את ממשלת לבנון בחשבון) לא ביקשו הפסקת אש באופן גלוי, אלא הפקידו את מלאכת ההתמקחות וההתפשרות בידי ארה"ב וצרפת, כאילו שד' השאנז-אליזה בפרזי והסנטרל

פארק בניו יורק הם אלו שסופגים הפגזות ונזק מידי יום. אז מי בכל זאת הפסיד מלבד מיליוני אזרחים שהפכו פליטים, ועוד רשימה ארוכה של מפסידים. עם כל

הכבוד לי קבעתי עבורי כלל חדש. לקביעת המפסיד / מנצח במלחמה הנוכחית. ברגע ששמעתי את שמעון פרס מסביר איך ניצחנו וכמה הסכם הפסקת האש טוב עבור ישראל, ישר ידעתי שבעצם הפסדנו!

אותו שמעון פרס שלא מצליח לנצח אפילו בבחירות לוועד הבית שלו עצמו, גם עם הבית הזה היה וילה מבודדת על אי נידח בלב האוקיינוס, אבל בטוח שהוא בעצם המנצח הגדול, בוודאי אתם זוכרים את השאלה הרטורית ששאל את חברי מרכז מפלגתו לשעבר: "אני לוזר????" והתשובה המדהדת ששמע: כן !!! והוא בטוח שכל העונים לא הבינו היטב את השאלה, ולכן לא דייקו בתשובה המתבקשת.

לאחר 34 ימי מלחמה, 118 חללי צה"ל וכמה עשרות אזרחים ששלמו בחייהם, מעל מיליון פליטים יהודים בארץ ישראל, עשרות אלפי דונמים שרופים על מאות אלפי העצים שבתוכם, מיליארדים של שקלים שירדו לטמיון ויחסרו בבריאות בחינוך בביטחון, מערכות שלמות בצבא ובמערכת האזרחית שהתגלו במלוא מערומיהן, ובכל זאת הוא עדיין רואה הישגים ויתרונות במצב החדש שבו אנו נמצאים לאחר המלחמה הארוכה הזו.

אפשר בהחלט לא להסכים עם הכלל שקבעתי לעצמי, אבל יהיה מאוד קשה לא להסכים איתי לפחות על המשפט: עוד ניצחון כזה ואבדנו!!!

אבי רוזנקרנץ

פינה קטנה וירוקה

שלום לכולם,
המלחמה נמשכת (בעת כתיבת שורות אלה), וגם החיים ה"נורמליים" בטבע נמשכים. אנו נמצאים כרגע בתחילת עונת נדידת הציפורים - כן הגיע הזמן. הימים מתחילים להתקצר והציפורים בדרך, יותר נכון החסידות ואיות הצרעים (מן של דורס), שיחלפו בשמיים בכמויות אדירות. הפחד שלנו ושל חיל-האוויר הוא שיהיו התנגשויות בין הציפורים למטוסים דבר שעלול להסתיים באסון, תאונה שקרתה וקורית כל הזמן. אי לכך אנו עובדים בשיתוף פעולה עם הצפרים של חיל-האוויר כדי למנוע זאת.
רק שתבינו, ציפור שיר קטנה עפה לה ותתנגש במטוס F16 שטס במהירות הקול וזה כמו - 1/2 טון שנופל על מטוס. או שקנאי שמשקלו 7 ק"ג מתנגש במטוס, זה כמו שני טנקי מרכבה שנופלים על מטוס וזה בהחלט לא נעים! ישנו רעיון, שהמטוסים יטוּסו יותר גבוה אבל עוד נראה.

מנושא לנושא, ובאותו נושא; המלחמה בקרית-שמונה - לא רק שיורד שם גשם של קטיושות, ישנה שם גם מכה של מאות שפני סלע שהצליחו להינצל מהשריפות והם מגיעים לק"ש למצוא מזון, כרגע הם אוכלים בגינות התושבים.

אם מישהו מחפש עבודה לילדים; "הגופים הירוקים", "החברה להגנת הטבע" ו"רשות הטבע והגנים" מארגנים כל מיני פעילויות למשפחות בהנחות או בחינם. צריך פשוט להתקשר ולברר פרטים.

צוותי קק"ל לכיבוי שריפות ביערות, נמצאים בצומת מחניים למי שמעוניין להתנדב. אומרים שייקח 60 שנה להגיע ליופי של הגליל כפי שאנחנו הכרנו. יותר מ-6,000 דונם יער נשרפו. מדובר בחצי מיליון עצים שנשרפו. רוב הנזקים הם ברכס רמים וברמות-נפתלי. ביער בירייה נשרפו 5% של העצים. אולי לאחר המלחמה נתגייס כולנו לשתילה מחודשת של היערות?!

זהו להפעם
שיהיה לכולנו סופ"ש ירוק ושקט.

איציק ב"ד.

סיפור של קיץ / דודו פלמה

קיץ. קיץ הסתער על הקבוץ כשהוא נושב מהתופת הרותחת לשונות של אש לכל עבר, מחמם לנו את המוח ומשגר את הילדים לבריכת השחייה ולים. האוויר נמלא ריח של חופש וגלים וחול ושחפים. כל שנה אומר נתן המציל שצריך לעשות משהו עם החום הזה. אך שום דבר לא מזיז לקיץ הזה, שהוא מתגלגל ככה, כל שנה, במין עצלות לאה ובלתי ניתנת לעצירה על ידי כל הדברים הקטנים האלה, מעשי ידינו הבזויים.

כל קיץ היה רוברט מבקש מחדש את נפשו למות. רוברט היה נוטע מופלא. מדריכי- מטעים מכל רחבי הארץ היו עולים אליו לרגל וממתינים שעות עד שנעתר לתחנוניהם ונותן להם להתבונן חמש דקות בעצים שטיפח במטעי הקבוץ. על גילוי סודות מהמטע שלו לא היה על מה לדבר. רוברט לא היה פוצה פה ומצפצף להסגיר את סודות המטע, אפילו היו חוקרים אותו בשב"כ בעינויים קשים.

ליד ביתו הקטן שבקצה שכונת הותיקים הקים רוברט לאחר יום העבודה המפרך במטע, בעשר אצבעות קשות ומיובלות ובזמן המועט שנותר לו בערב, גן קטן ומטופח.

היה זה גן שהילך קסם על ילדי הקבוץ. כאשר הגיעה העונה והפירות בגנו של רוברט הבשילו, לא היו ילדי הקיבוץ עומדים בפיתוי והם היו פושטים עם רדת הערב על גנו ובוזזים את פירותיו של רוברט. אבל יותר מכל הפירות שבגנו חמדו את שזיפיו. וזאת יש לדעת, באמצע

הגן עמד לו עץ שזיפים מרהיב. פירותיו החמצמצים מתוקים של העץ הטריפו את דעתם של הציפורים והילדים, ואלה היו מתחרים באלה "מי יקטוף ראשון".

רוברט היה משתגע כל קיץ מחדש. כשהגיעה העונה היה אורב בזעם כבוש לציפורים וילידים. וכשהיה לוכד מי מהם בידו הקשה והמיובלת היה חובט בהם בעוצמה רבה ומכלה בהם את זעמו. כל קיץ, בהגיע העונה, יכולת לראות את הילדים מתגנבים בלב הולם, חומקים מבעד לפירצה הקטנה, שהכינו בעמל רב ובאין רואים באביב, מתקרבים אל העץ בעיניים מתרוצצות לכל עבר לראות אם רוברט מגיח מעבר לפינה בזרוע נטויה, וכשהיו מגיעים אל העץ הנכסף, היו עומדים לידו רגע כשצלעותיהם עולות ויורדות בנשימות מבוהלות, ובמהירות היו קוטפים שניים או שלושה שזיפים ונמלטים מהגן כל עוד רוחם בהם.

הקיץ של 1976 ייחרת בדברי ימי הקבוץ, אלה הדברים הנרשמים בדקדקנות ובנאמנות רבת שנים בארכיון של יצחק עדר, כקיץ שבו התחוללה תפנית גדולה במתח שעמד במשולש הזה שבין עץ השזיפים, רוברט וילדי הקבוץ. באחד הערבים, לאחר שחזר מר נפש וזועם ממארב לא מוצלח לילדי הקבוץ, נשבע רוברט לאסתי אשתו ש"השנה אם הם גומרים לי על השזיפים אני כורת את העץ ודי".

אסתי הפצירה בו להירגע והזכירה לו שהרופא אמר לו שאסור לו להתרגז יותר מדי בגלל הלב. אך רוברט ניראה נחוש מתמיד. באותו לילה כאשר קיפל את בגדי המטע הכחולים על הכיסא שליד מיטתו, כדי שבבוקר עם עלות השחר יוכל לגשש בידו ולמשוך אותם אליו בלאות להתלבש לאט ולצאת אל הקרירות הנעימה של הבוקר החדש שעתיד לעלות, נשבע לעצמו שוב שהשנה לא ייתן להם לגעת בפרי למנוולים הקטנים. עבר שבוע די שקט.

הילדים לא פקדו את השזיפים וגם הציפורים כמעט ולא הגיעו. כנראה פרחו להם כולם לגינות אחרות שבהן היו בעלי הגן פחות נחושים ובעלי יד קלה מזו של רוברט.

בשבוע הזה גם הבשילו השזיפים בגנו של רוברט ולבשו את הגוון הזה של שזיפים שגורם להם להראות כמו הפרי שהטריף את דעתו של אדם הראשון בגן עדן. גוון שהעיד עליהם שהגיע זמנם להיקטף.

בשבת בערב אמר רוברט לאסתי ש"מחר, אם ירצה השם, אני קוטף את השזיפים" ואפילו צחק צחוק קטן שנגע בקמטים הנוקשים שחרצו את פניו הקשים ואסתי נמסה מאהבתה אליו.

למחרת כשיצא את ביתו היה רוברט שמח מתמיד. היום חלף לו במהירות ובלי תקלות. רוברט היה ידידותי מתמיד אל עובדי המטע, ואלה הופתעו לשמוע את רוברט שר לעצמו בקול גדול "שורו הביטו וראו מה גדול היום הזה היום הזה..." כאשר הלך לסגור את השיבר הגדול, זה שלאף אחד אחר אסור היה לגעת בו מלבד רוברט, וקולו הלך והתרחק הלך ונחלש, עד שפתאום עלה בהתלהבות גדולה בסיום "...ונדליקה שוב, שוב את האדמה, בשלהבת ירוקה". לעת ערב, כאשר עלה על העגלה והטרקטור כמו המריא בדרך חזרה מהמטע לקיבוץ, שר רוברט וכל עובדי המטע שרו איתו בהתלהבות גדולה. לכולם הייתה תחושה שזהו רגע נדיר, וכל מי שלקח בו חלק התחנן בליבו שהרגע הזה ימשך

לנצח. אבל נצח לוקח בחייו של אדם רגעים ספורים, ותוך רבע שעה דומם גדי, שהשתחרר לפני חודש מהצבא, את הטרקטור בחנייה וכולם התפזרו לכל עבר. רוברט הלך בצעדים איטיים כשהוא מושך את הזמן עד לבית כדי שיוכל לדמיין לעצמו בלכתו לשם איך הוא מגיע אל העץ ולאט לאט ובהנאה עצומה הוא קוטף את השזיפים ומניח אותם אחד אחד בתוך הדלי. בעיני רוחו ראה איך הם נחים שם אחד ליד השני וכמו צוחקים אליו. בינתיים הגיע לשער הגן, פתח את השער והתקדם אל העץ. כאשר עקף את שיחי הורדים הגדולים שעמדו בין השער לעץ השזיפים חשכו עיניו, העץ היה עירום ונקי משזיפים, אפילו אחד קטן לא נותר בו ליתום, לאלמנה ולגר.

זעם גדול אחז ברוברט והוא רץ אל המחסן הוציא את הגרזן הגדול ובמכות חזקות ובכעס גדול החל לכרות את העץ. המכות הראשונות החרידו את הציפורים שכבר החלו להתמקם על ענפיו לקראת שנת הלילה והן המריאו משם במשק כנפיים גדול ומחריש אוזניים. רוברט המשיך להכות בעץ כשהדם הולם ברקותיו ומפיו נפלטות קללות בכל ארבע השפות שהכיר. לבסוף התעייף והגרזן צנח מידו. במקום בו עמד העץ נותרה ערימה גדולה של ענפים מרוסקים, ונסרים חומים, שבבים והמון עלים היו מפוזרים לכל עבר. המקום נראה כמו שדה קטל. רוברט השליך את הגרזן לעבר המחסן ונכנס הביתה כשהוא מתייפח מזעם.

על המקרר מול הדלת בתוך קערה גדולה ויפה היו מונחים כל השזיפים מהעץ. מהמקלחת עלה צוהל קולה של אסתי- "רוברט, עשיתי לך הפתעה! היום אחר הצהריים קטפתי את כל השזיפים לפני שהילדים יגיעו בערב" ... רוברט גנח כאילו נקרע משהו בחזהו. הלך בצעדים כבדים לחדר השינה ונפל על המיטה כפי שהוא בבגדי העבודה המלוכלכים ובנעליים מלאות בבוצ שנושר בגושים גדולים ושחורים על הסדין הלבן והצח כשלג.

THE FACES OF WAR

August 5th, 2006--

Once again we had a barage of heavy shelling here today -- I went down into the shelter and sat with our neighbours and Harvey's children and grandchildren. We were told that one pub/restuarant in Rosh Pina is open at night -- this evening Harv and I got into our car and drove out to the restaurant for an evening out -- an evening to get away -- an evening to try and forget.

When we got there we were greeted so warmly- the staff was so glad to see us-- I looked around-- the restuarant was full with soldiers . While we ate I looked closely into their faces-- all young men in their 30's- all intelligent young faces -- but not one of them

smiling-- all of them with the saddest eyes I have ever seen -- all so serious--all lost in their own thoughts. I couldn't hold back my tears, these young men are going into Lebanon -- these young men only yesterday were civilians at home, at work, living their daily lives with their wives and young children-- I couldn't stop looking into their eyes and their young faces -- serious, withdrawn, anxious, sad. I couldn't stop my tears.

The restaurant owner who we know told us he purposely opened up for the soldiers because as we all know EVERYTHING is closed in the North of Israel and he wanted the soldiers--the army reserve men -who are now being prepared to go into Lebanon -to have a place to go to and eat a good meal in the evening. I saw these same soldiers taking bags of food back to base to those soldiers who couldn't leave.

As we left and went outside, one of the staff ran after us to thank us for coming "you're the only civilians we've had", he said. "No", I sobbed " they too are civilians". He shook his head in agreement. "Tell that to the world news" he said.

Rachael Flink-Jackson

August 8th, 2006--

I know I promised to call you tonite after dinner but I am emotionally drained and just can't talk. I drive up to Sfat Hospital 3 days a week as a volunteer - I am with the children of the doctors and nurses of the hospital- they set up a daycare there underground in the hospital lecture hall. We take care of 40 kiddies from ages 2 to 12!!! The children are wonderful--The older ones help us with the tiny little ones-- all I can see right now are their faces -- their eyes -- the faces and eyes of their moms and dads who drop them off every morning.

The situation is horrendous--I can't speak tonite --forgive me --

-

Rach

מן הסתם, המקום הזה הוא לא סתם.

(טפו, טפו, טפו)

רבות הפעמים בהן סופר והוזכר ע"י חברים, תושבים, וזרים שהכירו את כפר הנשיא כמקום יפה ומיוחד בעיקר בזכות האנשים שגרים בו. האנטיליגנציה הרווחת, האנושיות הגבוהה, היחס לשונה ולחדש, לאחר ואחד לשני – לפחות כמעט תמיד..

עיתות המלחמה כנראה רק מוסיפות ומחדדות את הידיעה שבעצם שום דבר כאן, ובעולמנו אינו מובן מאליו.

ישנם אין ספור אנשים יפים שקמים בבוקר מבלי להרגיש שהיקום חייב להם דבר, מחייכים ושואלים מה אני יכול לעשות היום בשביל האחר, מתוך כוונה טובה בלבד וללא תמורה, לנסות להפיץ את כח הנתינה והרצון הטוב שמחזקים אותנו. יפים הם כולם כל ימות השנה גם אלה שאינם מוזכרים בשמותיהם: מעיין פלמה, שלא עייפה מליזום ערבים חברתיים.

טלית, שנרתמה לעזרתה, ושרה דבולט שמכינה פנקייקים טעימים שוב ושוב. אבלין, על הוופל הבלגי, נורית אורן שיוזמת סדנאות להרגעות והורדת לחצים. כל מנחי הסדנאות למיניהם.

זיוה מלינה, שהצטרפה אלי בערב מסאז'ים לחברים אף שהמלחמה תפסה אותה בעיצומם של המבחנים הסופיים לפני קבלת תעודת המקצוע. כמובן המטפלים, שעזרו לצוות בית חולים "זיו" לחדש כוחותיהם ולהמשיך לטפל בפצועים, להירגע ולהשתחרר מעט – פרנקי ופיל הגדולים, אנוכי ואבישי פרלסון. הטיפולים התבצעו על רקע פסטורלי של פיצוצי קטיושות. ראג'ן, שעוזר לקשישים במקלטים בצפת וסועד אותם יום ולילה. שוני ואלך וארז בילגורי, שחילקו אוכל במקלטים בקריית שמונה תחת אש חיה בזמן אמת.

נורמן, איציק ואריק המסיירים בלילות כדי לשמור עלינו ועל קיבוצים אחרים באיזור.

ילדי הנעורים על אפיית העוגות והעוגיות לחיילים בחזית, וכתובת המכתבים המחזקים, נעמה ודניאלה שקנו, טרחו והכינו פשטידות לחיילים. תודות לכל הנושא תפילה, ואף לאיש האלמוני שהגיע לבית החולים "זיו" עם חליל כדי להנעים את זמנם של החולים במוזיקה.

ברצוני להוסיף כמה מילים על אבישי פרלסון, שבזמן ביקורו בארץ תרם בשקט מזמנו היקר, שעות סדנא בהן פתח לנו חלון קטן אל שיטת הטיפול "ברימה". גם שנתבקש לתת ערב סדנא נוסף הסכים ללא היסוס.

לאחר שהכרתי דרכו את הברימה, קראתי עליה מעט בספר "Touching the mountain",

להפתעתי גיליתי שמקורה של השיטה הוא בכפר הנקרא ברימוה הנמצא דווקא
 בין אירן לאפגניסטן. כפר קטן של אנשים שאימצו לעצמם את הטוב בעינייהם
 מכל הדתות, והם מכבדים כל אדם כשווה בין כולם.
 לטענתם, בזכות יישום הברימה כל מלחמות האזור לאורך כל השנים, פסחו
 עלייהם והם נותרו ללא פגע.

נדמה שגם כאן אצלנו, איכות האנשים מגינה על איכות חיינו, טפו, טפו, טפו...

המשיכו כך, רונית הדר.

שבת

קרני שמש אחרונות
 טוו ברוך את רקמת דמותה
 וחושך באצבעות רוטטות
 של אוהב מתקרב
 פתח חללים של טוהר
 שעלו כמו דשא
 באנשים הרחוצים-

והם פוסעים במדרכות הרחבות
 כמו ספנים מימי קדם
 נושאים מנחה של עפרות זהב
 מאוניות החול שכלו
 אל מפרץ השבת הרוגע.

וממעל להקה של נשים בלבן
 כיונים נדהמות מהנוגה
 שפרח אל תוך הלילה החם.

דודו פלמה

ביום שישי 18.8

בשעה 19:00

בבריקת השחייה

ארוחת ערב חברתית

קבלת שבת, מזנון עשיר ומגוון,
הפעלות לילדים, שחייה לילית,
פינת קפה ועוגות משובחות,
מוסיקה ומצב רוח מרומם

כל משפחה תביא תוספות:
(קערת פחמימות+קערת ירק מבושל+קערת סלט

העוף והעוגות עלינו !!!

להתראות

קורין, רג'י וצוות לעניין

אולי הפעם

אולי הפעם נהיה שונים

אולי הפעם יתנהלו הדברים ממש כמו שצריך, ולא חפוף.

אולי הפעם האחראים על המחדלים יעופו ולא יקודמו.

- אולי הפעם נפנים שאנחנו לא הכי הכי בכלום.
- אולי הפעם יקבלו כל העובדים שעובדים כבר חודשים ללא שכר, את כל הכספים המגיעים להם + פיצויי הלנת שכר.
- אולי הפעם ימולאו כל ההבטחות שניתנו לציבור.
- אולי הפעם יקבלו כבר הפנסיונרים של "משגב לדך" את הפיצויים המגיעים להם.
- אולי הפעם באמת יענישו בחומרה רבה את כל מי שניצל לרעה את המלחמה, כמו גנבים ממקלטים.
- אולי הפעם יקבלו פיצויים אמיתיים וצודקים על הסבל, גם אלו ששהו בצפיפות אצל דודה שולה המעצבנת בתל אביב.
- אולי הפעם יסדרו ויציידו את כל המקלטים במדינה אפילו שלא צריך כבר ושאינן תקציב.
- אולי הפעם לא ידפקו שוב את החלשים שלא שמעו ולא הבינו, ולא הגישו את הטופס בזמן. ואת כל הפיצויים יקבלו אוסם ישקר וזוגלובק.
- אולי הפעם יקבלו נפגעי הקטיושות שכל ביתם נהרס פיצויים מתאימים. ולא רק 12,364 ₪ לשיפוץ בית שלם כי כך החליטו פקידי האוצר.
- אולי הפעם יתגייסו כל חברות הבניה הגדולות ויעלו לצפון, ישפצו הכל טוב ומהר במחירי עלות בלבד ולא יאפשרו לאנשים לא מיומנים לגזור קופון על גבם של המסכנים.
- אולי הפעם יעשו מה שצודק ונכון, וישר ואמיתי, ונחוץ. ולא יקמבנו, ולא יטייחו, ולא יעדיפו חברים, או חזקים או מאיימים או צועקים.
- אולי הפעם יבינו שכל העמותות המסייעות ותורמות זה לא מספיק, וצריך לגייס את כל העשירון העליון, שכל משפחה חזקה תאמץ משפחה חלשה. תארח אותה בביתה, תסביר, תטפל, תעקוב תתמוך בכסף, תשלח את הילדים לאוניברסיטה וכו, וכו,
- אולי הפעם כל הצועקים מגיע לי, ודפקו אותי יעשו גם משהו למען עצמם, ולא רק ימתינו שיתנו להם.
- אולי הפעם יסבירו לקרייני הטלוויזיה שיש גבול לשאלות החטטניות והמנחות "האם לדעתך לא יוכל העורף להחזיק מעמד עוד שבוע...?"

אולי הפעם יבינו שאם לא ישתנה כאן הכל, במלחמה הבאה אף בחר צעיר ובר דעת לא ירצה למות כאן בשביל אף אחד.

חנה'לה בת ירושליים

יומן מילואים פרק 2

הימים עוברים מהר כשאתה נשאר בשטח 24 שעות. מגיעים לעמדה באישון הלילה וחוזרים למחרת בלילה, אחרי שמעבירים יום שלם בישיבה על אמא אדמה. כך עוברים ימים שלמים. שלא תבינו לא נכון אנו לא נכנסים ללבנון וגם לא גיבורים, רק עושים את העבודה המוטלת עלינו (הפלוגה). הפעם בשטח בין גדר מטולה לבין כפר לבנוני מופגז ונטוש בשם "קלא". כל בית נראה כמו condo בשוויצריה רק בלי בריכה, עצים והצמחייה מסביב. ובנויכמאין התנחלות. הבתים ריקים מאדם אך יש חשש לחיזבאללה בהסתר. הורידו אותנו באמצע מטע תפוחים ואפרסקים. (ברקע מתנגן לי השיר - Going to the country gonna eat me a lot of peaches) שם נצפה חרישות על קטע שביל שבו יעברו כוחות מיוחדים (רמז: שם ציפור) בהיכנסם ללבנון, וכמובן שלא יכנסו אויבנו בפתח. ככה במשך שעות שומעים ירי מכיוון לבנון לארצנו ומארצנו בחזרה. ירי ללבנון ממש פינג פונג. ואני באמצע עין הסערה שומע את ה"כדורים" שורקים מעל הלוך ושוב, וחוזר לנגוס בתפוח העסיסי שזה עתה קטפתי. נזכרתי במטי דיבון וה"אפל פאי" המפורסם שלה, היא הייתה *נגנבת" מרוב תפוחים. התנחמתי בכך שאם ייפול **פצמ"ר לידי יהיה לי סיידר חם או ריבת אפרסקים טרי. אנו מעבירים את הזמן בחביטת זבובים, אכילה משימורים ושינה. חמשה עשר חיילים נהרגו מקריסת בית על ראשם כתוצאה מטיל נגד טנקים, מצמרר, זה הדבר הראשון ששמעתי בחדשות כאשר חזרתי לבסיס. מיד מברר איזו יחידה, רק שלא אכיר משהו משם. (ניחום כלשהו). הידיעה על המשך לחימה ע"י הקבינט מוציאה כל מחשבה של יציאה הביתה או סיום המלחמה, הרי בסוף הדבר נצא מלבנון אחרי "הכיבוש" ושוב יתפסו כוחות עוינים את השטח, למה להיכנס בשביל לצאת? רק עוד אבידות של חיילים. שאיפת רווחה, חזרתי למיטתי בבסיס, לרעש המרגמות ואזעקות המכוניות, אני בטוח כאן. דאגותיי הם לקיבוצניקים שלנו שכן נלחמים בתוך לבנון שכן הם בסיכון, חזק

ואמץ גיבורים.
 תודה לרינת ועוגותיה המתוקים.
 "הוא יעשה שלום עלינו, ועל כל ישראל ואמרו אמן"

* נגנבת = מתלהבת, Go brazerk, נדהמת.

** פצמ"ר = פצצת מרגמה.

condo = ווילה מפוארת.

בועז נאי